

DVA ROKY IMPERIÁLNÍ INVAZE

Čtyřicátého února si připomínáme druhé výročí vojenské invaze ruské armády na Ukrajinu. Putinova imperiální sebestřednost to tehdy prezentovala jako třídní speciální vojenskou operaci, která jednou provždy napraví onu „chybu“ z počátku 90. let, kdy se Ukrajina osamostatnila. Jenže druhý rok je pomalu pryč a stále se válčí. Putin evidentně nepočítal s jednou důležitou věcí, která je jeho diktátorskému myšlení naprosto nepochopitelná. Obyvatelstvo Ukrajiny se okamžitě začalo bránit, odmítlo hlavněmi tanků blahosklonně nabízený „ruský svět“ a život v režimu násilné okupace.

Naprosté většině lidí bylo hned jasné, o co kráčí – **ruská armáda na Putinův rozkaz napadla sousední zemi, aby se zmocnila jejího území.** Ruská oficiální propaganda tehdy přišla s těžko uvěřitelným zdůvodněním, že její speciální vojenská operace má za cíl denacifikaci a demilitarizaci Ukrajiny, přičemž nezastírala genocidní prohlášení o neexistenci ukrajinského národa a nutnosti zlikvidovat takový, z jejich pohledu, nemyslitelný blud.

Jenže Blitzkrieg, jenž se povedl Hitlerovi v roce 1939 v Polsku, se Putinovi na Ukrajině zopakovat nepodařilo, jakkoli v jejích východních oblastech jeho armáda už neoficiálně operovala od roku 2014. Ruská propaganda, která se velmi sofistikovaně a cíleně šíří sociálními sítěmi za užití tzv. trolich farem, posléze nabídla západnímu publiku různé narativy a konspirace. Na udičku se chytila zejména ultrapravice, jejíž různé segmenty byly do té doby Putinovým režimem bohatě podporovány. Zabrala i velká část autoritářské ultralevice, a to zcela nezištně, zřejmě z vrozené hlouposti, která na jedné straně hlásá, že nepřítel mého nepřítele je můj přítel, a na straně druhé **ve svém rádoby protiimperialistickém zápalu nostalgicky vzpomíná na „úžasně“ doby sovětského impéria.**

Tímto způsobem můžeme i u nás sledovat poměrně hlučné hlasy obhajující vstřícnost k Rusku, požadující mír (rozuměj uznání Putinových imperiálních nároků), odmítající pomoc Ukrajině a uprchlíkům apod. Tato Putinova pátá kolona prodchnutá nacionalismem a autoritářským sentimentem často navazuje na dřívější protiuprchlické a antivaxerské iniciativy a na náměstích spojuje bolševiky s fašisty, stejně jako nuzáky s miliardáři, kteří se chtějí svést na vlně nenávisti.

Válka na Ukrajině také krásně odkryla pokrytectví Západu, který verbálně podporuje obranu Ukrajiny, ale postupuje především tak, aby kryl své vlastní zájmy. Kdyby

byla skutečná vůle ruskou invazi odrazit, asi bychom na ni dnes už vzpomínali jako na minulost. Ať už jde o vojenskou pomoc, sankce či potlačení propagandy Kremlu, většina kroků přicházela pozdě a byly polovičaté či naprosto nedostatečné. Ukázalo se, že pro západní politické špičky jsou více než populace země na periferii Evropy důležité (a vždy byly) politické body na domácí půdě, a především zájmy ekonomických elit.

Další rozměry pokrytectví tzv. demokratických států můžeme krásně ilustrovat třeba na českých politických elitách. Ty prezentují NATO coby hráz „demokratického světa“, aniž by dokázaly přiznat, že turecký autokrat Erdoğan se od Putina zas tak neliší – domácí opozici zlikvidoval, novináře pozavíral a cílevědomě potírá početnou kurdskou menšinu. Stejně tak není naprosté většině českých politiků hloupé **na jedné straně mluvit o lidských právech, a pak tleskat genocidnímu tažení izraelské armády v Gaze.**

My, anarchistky a anarchisté, pohrdáme pokryteckými politickými elitami i fašizujícími hochštaplery v ulicích. Jsme si vědomi toho, že ukrajinský stát není žádný ráj, stejně jako jím nejsou státy EU. Jeho elity prosazují asociální politiku stejně jako ty naše, a zájmy úzké skupiny tam mají před zájmy většiny populace přednost, stejně jako u nás. Přesto vidíme diametrální rozdíl oproti carsko-sovětsko-putinovskému „ruskému světu“, kde nepohodlní padají z oken nebo umírají ve věznicích a **naši kamarádi jsou mučeni v kobkách tamního represivního aparátu.**

Nepodporujeme ukrajinský stát. Namísto toho jsme ve spojení s anarchisty a anarchistkami na Ukrajině, v Rusku a Bělorusku. Nasloucháme jejich rozhodnutím a potřebám a snažíme se jim z klidu mírových oblastí pomáhat, jak jen nám to naše možnosti dovolují. Dopravujeme jim terénní auta, skládáme se na jejich protidronovou obranu a další, např. zdravotnické, vybavení. Stejně tak se v rámci široké anarchistické solidární sítě podílíme na humanitární pomoci v zasažených oblastech a podporujeme i ty, kteří se z důvodu svědomí odmítají mobilizovat. V oblastech „ruského světa“ jsme zas v kontaktu s podpůrnými skupinami, které se věnují stíhaným a vězněným aktivistkám a aktivistům.

Věříme v porážku invaze, pád Putina i Lukašenka. Až se tak stane, dál budeme podporovat tamní anarchistky a anarchisty v jejich boji proti státu, kapitálu a ekologické devastaci.